

N:o 81.

Toinen Saarna Kahdeksantena Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Matt. 7: 15–21.

Tämän evankeliumin on Herramme Kristus saarnannut pitkän vuorisaarnansa loppupuheeksi. Opetettuaan opetuslapsillensa kaikki, mitä heidän tuli tietää, hän vielä varoittaa heitä, että kavahtaisivat väärää oppia. Samoin kuin jokaisen hyvän saarnamiehen tapa ja velvollisuus on saarnansa lopulla kehoittaa kansaa pysymään oikeassa opissa ja kavahtamaan vääriä opettajia, samoin Paavalikin on tehnyt. Kun hänen piti Efesosta matkata pois, lausui hän muun muassa: **Niin ottakaat siis itsestänne vaari, ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidän piispaksi pannut, kaitsemaan Jumalan seurakuntaa, jonka hän omalla verellänsä ansainnut on. Sillä minä tiedän minun lähtemiseni jälkeen tulevan teidän sekaanne hirmuiset sudet, jotka ei laumaa säästä; ja itse teistänne nousevat miehet, jotka vääryyttä puhuvat, vetääksensä pois opetuslapsia peräänsä; sentähden valvokaat, muistain, etten minä kolmena ajastaikana ole lakannut yöllä ja päivällä teitä kyyneleillä neuvomasta itsekutakin, Ap. Tek. 20: 28–31.**

Näin liittää hän aina kaikkiin lähetykskirjoihinsa tuon tuostakin varoituksen, että lukijat kavahtaisivat vääriä opettajia. Samoin myös P. Pietari toisessa lähtetykskirjassaan 2: 1 ja seur. sanoo: **Niin oli myös vääriä profeetoja kansan seassa, niinkuin teidänkin sekaanne vääriä opettajia tulee, jotka vahingolliset eriseuraturvat tuovat, ja kieltävät sen Herran, joka heidän ostanut on, saattain**

heillensä nopean kadotuksen. Ja monta noudattaa heidän kadotustansa, joitten kautta totuuden tie pilkataan, ja ahneudesta ajatelluilla sanoilla pitää heidän teitä kauppaaman; joitten tuomio ei silleen kauan viivy, eikä heidän kadotuksensa maa.

Samalla tavalla on Kristuskin tässä tehnyt. Lopetettuaan saarnansa varoittaa hän opetuslapsiaan ja kansaa ja kehoittaa heitä pysymään siinä, mitä hän heille oli sanonut, ja pitämään varansa etteivät väärät profeetat heitä viettelisi, ja sanoo: **Kavahtakaat teitä vääristä profeetoista.**

Tästä opetuksesta on meidän ensiksikin ottaminen varteen ja huomattava, että aina pitää niin käymän, että oikeiden saarnaajain jälkeen tulee vääriä; vieläpä ne juoksentelevat niiden mukana ja lyöttäytyvät heidän joukkoonsa. Miksi muuten olisi tarpeellista ollut Kristuksen noin uskollisesti varoittaa sanoen: **kavahtakaat**, olkaa varuillanne, jos hän olisi tietänyt kaikkein puhtaana pysyvän? Hän varoittaa meitä sen vuoksi, että varmaan tietäisimme vääriä profeettoja tulevan keskuuteemme, etenkin jos oikea saarna on edellä kulkenut. Onpa entisaikoinakin aina niin käynyt, että oikeiden uskollisten saarnaajain, profeetain ja hallitsijain jälkeen Jumalan kansassa on tullut toisia, jotka ovat turmelleet puhtaan opin, uskon ja jumalanpalveluksen, kuten myöskin Tuomarien Kirjassa kirjoitetaan. Heti kun ne olivat poissa, jotka Jumala oli kansalle antanut

opettajiksi ja tuomareiksi ja jotka tiesivät Jumalan tahdon, mitä hän hyväksyi ja mitä hän paheksui, niin alkoi Israelin kansa luopua Jumalasta ja hänen sanastaan. Mikä rupesi kunnioittamaan sitä, mikä tätä epäjumalata, ja poikkesivat niin pois oikeasta opista ja isänsä teiltä.

Samoin kävi myöskin apostolien aikana. Silloin oli oppi vielä puhdas, mutta kun ne olivat joutuneet pois, jotka olivat opin puhtautta valvoneet, ilmestyi vääriä apostoleita ja villitsijöitä, jotka väärensivät kaiken ja tahtovat kaikki mullistaa, kuten P. Paavali lähetyskirjoissaan kyllin osoittaa. Koska nyt asiat näin on eikä meillä muuta ole odotettavissa, niin varoittaa meitä tässä Herra Kristus uskollisen paimenen ja piispan tavalla, että mekin puhtaan evankeliumin saatuaamme pysyisimme siinä lujasti ja horjumatta, vaikka sitten henki menisi. Ei toisin saata käydä, sillä ei Jumalan sanan aina pysy kaikkien tykönä puhtaana ja väärentämättömänä.

Näin on meidänkin keskuudessamme tapahtuva. Evankeliumi on meillä ja muilla kaupungeilla, Jumalan kiitos, yhtä puhtaana ja runsaana kuin milloinkaan kenelläkään on ollut apostolien ajan jälkeen, mutta kun me ja sen nykyiset puollustajat olemme aikamme eläneet, ilmestyy kyllin toisia vääriä profeetoja, joita jo on alkanut liikkua. Kyllä sentään on niitäkin, jotka ahkerasti pysyen tässä evankeliumissa eivät käänny kaikkien tuulien mukaan, vaan pitävät kiinni kerran saadusta oikeasta opistaan. Tätä Kristus opettaa ensimmäisillä sanoillaan: **Kavahtakaa teitänne**, olkaa varuillanne, aivan kuin sanoisi: Niitä varmaan tulee teidän sekaan.

Tässä sanot: Miksi Herra antaa niin tapahtua, että vääriä profeetoja tulee hurskasten sekaan ja oikeain saarnamiesten jälkeen? Eikö hän ole niin väkevä ja voimallinen, että voisi varjella evankeliumia, että se aina py-

syisi puhtaana ja voimissaan? Hän voisi sen kyllä, mutta menettelee täten siitä syystä, että koettelisi omiaan ja rankaisisi kiittämättömiä. P. Paavali nimittäin sanoo 1 Kor. 11: 19 näin: **Teidän seassanne pitää myös eriseurat oleman, että ne jotka koetellut ovat, teidän seassanne ilmoitettaisiin**; se on: että ne ilmi tulisivat, joilla on koeteltu usko, ja heidän hengestään ja sanoistaan nähtäisiin, että he ovat vilpittämiä.

Kun hän antaa meille sanansa, henkensä ja lahjansa, ei hän tahdo, että olisimme laiskoja, uneliaita ja velttoja; jos sinulla oikea sana ja ymmärrys on, niin on maailma nouseva sinua vastaan. Toiselta puolen on perkelekin koittava sitä sinulta riistää, niin etteivät siis ainoastaan maalliset hirmuvaltiaat vainoo sitä miekallaan vaan myöskin oma järkemme ja maailman viisastelijat, jotta Jumala harjoittaisi sinua sanassansa ja sillä hengellä, jonka hän on sinulle antanut, olisi jotakin tekemistä ja sitten oppisit, että Jumalan viisaus on suurempi kuin maailman ja että Jumalan voima on väkevämpi kuin tämän maailman voima ja valta, jota sinä ilman tätä taistelua et oppisi tuntemaan.

Kun hän nyt sallii perkeleen perustaa jonkun lahkokunnan, tahtoo Jumala herättää sinua sanoen: Puollusta itseäsi, tartu sanaan ja opi tuntemaan Jumalan viisautta ja voimaa maailman viisautta ja perkeleen valhetta vastustaaksesi. Tällä tavalla tulee Jumalan sanan voima ja viisaus ilmi, että näkisit, kuinka ei mikään valta eikä viisaus sitä voita, vaan se voittaa kaiken vallan ja saattaa häpeään kaiken sen neron ja viisauden, joka nousee sitä vastaan. Näin kirkastuu totuus ja oikeus tulee valkeuteen kaikkien ihmisten nähtäväksi. Tämä on yksi syy, minkä tähden Jumala lähettää erisuraisuutta ja lahkokuntia joukkoomme, sillä ne vastoin tarkoitustaan hyödyttävät ja auttavat Jumalan sanan, totuuden ja Hengen

selvemmäksi tulemista, vaikka eivät lahkot ja eriseurat muutoin hyviä ole.

Toinen syy on, että kiittämättömät saisivat rangaistuksensa, jotka sanaa eivät tahdo ottaa vastaan kääntyäkseen ja autuaiksi tullakseen, kuten Kristuskin sanoo Joh. 5: 43 juutalaisille: **Minä tulin Isäni nimeen ja ette minua ota vastaan; jos joku tulee omalla nimellensä, niin te sen otatte vastaan;** ja 2 Tess. 2: 10, 11 sanoo P. Paavali: **Sentähden, ettei he rakkautta totuuden puoleen otta neet, autuaiksi tullaksensa, on Jumala heille lähettävä väkevän eksytyksen, niin että he valheen uskovat, että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta uskoneet, vaan vääryyteen suostuivat.**

Näin ankarasti rankaisee Jumala eksytyksellä ja sokeudella tätä meidän vähäpätöisenä pitämäämme syntiä, joka kuitenkin on raskaimpia syntiä. Pidetään ilahduttavana asiana, että meillä, että meillä Jumalan armosta taa senkin on evankeliumi, mutta kuinka moni edes kerrankaan siitä Jumalaa kiittää? Me unhotamme sen, annamme tuulen tuoda veden viedä, olemme laiskoja ja välinpitämättömiä, ei se kenessäkään sijaa saa, ei se kenellekään maistu, ei kukaan korota käsiään Jumalata siitä kiittääkseen, meillä on niin ylenmäärin evankeliumia, että olemme varsin kyllästyneet. Meidän on käymäisillään, kuten P. Paavali 2 Tim. 4: 3, 4 sanoo: **Aika tulee, jona he voi terveellistä oppia kärsiä, vaan omain himoinsa jälkeen kokoovat itsellensä opettajat, että heidän korvansa syhyvät; ja kääntävät korvansa pois totuudesta, ja turhiin juttuihin poikkeavat.**

Voimmehan monin paikoin koko Raamatussa nähdä, kuinka kovasti Jumala närkästyy ja pitää mitä suurimpana syntinä sitä, että hänen sanansa ylönkatsotaan, joka kuitenkin on niin äärettömän kallis, että se on maksanut hänen rakkaan Poikansa veren, ja me sen hal-

pana pitäen hylkäämme. Sen vuoksi hän lähettääkin meille kauheimman rangaistuksen, ettei siihen voi nykyisiä maailman vaivoja verrata, vaikka äskettäinkin on monta ihmistä saanut surmansa talonpoikais-metelissä, josta ei loppua kuulu ja kuka tietää milloin se päätyneekään. Se on kuitenkin ainoastaan leikkiä sen vaivan rinnalla, että ihmiset paatuvat, sokeenevat ja joutuvat väärien profeetain vieteltäviksi, taivas suljetaan, helvetti avataan, ijankaikkinen elämä kadotetaan. Mitäpä siitä, vaikka sinä miekalla surmattaisiin, jos vaan oikeassa Jumalan sanan tunnossa ja uskossa kuolet? Olisihan se autuas toivottu kuolema, mutta jos heität sielusi ijankaikkisesti perkeleen valtaan, niin se on ijankaikkinen viha, ijankaikkinen vaiva ja helvetti.

Nykyään on Jumala alkanut etsiskellä meitä monenlaisilla raskailta ajallisilla ja ruumiillisilla vitsauksilla, mutta vielä paljopa lähempää on tulossa, jos pyhä evankeliumi nyt Saksasta otetaan pois. Silloin tulee ja lähetetään vääriä opettajia, joista toinen opettaa sitä, toinen tätä; silloin taivas suljetaan, ja väärät saarnaajat eivät salli sitä enään avata. Olisi sen vuoksi tarpeellista, että vakavasti rukoilimme. Mutta sydämemme ovat vielä kovin kylmiä siihen, kun tuli ei vielä riehunut nurkissamme eikä hätä ole saapunut. Siitä huolimatta näyttää perkele aikovan upottaa vereen koko Saksanmaan ja ryöstää siltä evankeliumin, elleivät hurskaat kristityt saa sitä rukouksiltaan torjutuksi.

Kun perkele on huomannut, ettei hän paaivin ja hänen apostoliensa kautta voi mitään saada aikaan, on hän nyt ruvennut metelöimään talonpoikien ja lahkolaisten kautta koettaen täten riistää meiltä evankeliumin, että siihen vihastuisimme ja antaisimme sielumme perkeleelle. Tahdon sen vuoksi sinua varoittaa, ettemme olisi asiasta niin vallan huolimatomia, vaan avaisimme silmämme, emmekä

pitäisi tätä ihmissanana. Tämä on kallis sana; jos rupeamme tässä nukkumaan ja kuorsailemaan emmekä pysy valveilla, niin älkäämme myöskään suuttuko, jos Jumala vielä aikalaila kopauttaa päähämme ja lähettää meille väärät profeetat; muistakaamme, että olemme sen täydellisesti ansainneet.

Tähän aikaan ei ole monta, jotka ovat seisovaisia; lahkokuntia kyllä ilmestyy, mutta niitä on vähä, jotka vastustavat sen kaltaisia ja puhtaan opin säilyttävät; me voisimme ne melkein kaikki merkitä pienelle paperille. Kuinka kerran käyneekään, kun he väkivoimalla tunkeutuvat sekaamme? Älköön sen vuoksi kukaan pitkö Jumalan sanaa leikin asiana, ei se ole halpa sana vaan ylön tärkeä. Kristuksen sanat ovat painavia ja kaikelle maailmalle kuuluvat nämät hänen sanansa: **kavahtakaat teitänne**, olkaa varuillanne, että me kätkisimme nämä sanat pelvolla ja värisevillä sydämillä. Olette siis nyt kuulleet eriseuroja tulevan sen vuoksi, että koetellut ja seisovaiset yhä kunniallisemmiksi tulisivat ja nuo muut kiittämättömät ja sanan ylönkatsojat saisivat rangaistuksensa. Edelleen seuraa nyt evankeliumissa:

He tulevat teidän tyköenne lammasten vaatteilla, mutta sisältä he ovat raatelevaiset sudet. Heitä ei lähetä kukaan, he tulevat itsestään. Noiden väärin profeetain oikea tapaa on sellainen, että he omin lupinsa tunkeutuvat saarnaamaan, osaksi vaan oman vatsansa ravitsemiseksi, josta en niin paljoa lukua pidäkkään, vaikka eivät hekään hyvää toimita. Mutta kun toiset opettajiksi tunkeutessaan kerskaavat tekevänsä sitä kristillisestä rakkaudesta, totuuden puolesta ja Pyhän Hengen pakotuksesta sekä ainoastaan sielujen autuuden ja onnen nimessä, niin kavahtakaa heitä, sillä heidät on totisesti perkele lähettänyt eikä Jumala. Jumalan lähettämät taasen ovat siihen kutsutut tai pakotetut siihen ryhty-

mään. Nämä eivät paljoa itseänsä kehu, ja jos kehuvatkin, niin osoittavat sen teoissa. Kavahtakaat siis sellaisia, tarkoittaa Herra sanoa, joita ei ole lähetetty eikä kutsuttu, vaan tulevat perkeleen vaatimuksesta.

Niin, mutta kehuvatpa he kuitenkin itselänsä olevan Pyhän Hengen? Vastaus: Ken sinulle tahtoo vakuuttaa, että Pyhä Henki häntä vaatii ja että hän tekee tätä kristillisestä harastuksesta, niin sano sellaiselle: Koska sinä niin paljon Hengestä kerskaat, niin anna minulle merkki siitä; itsehän sinä itsestäsi todistat, mutta Raamattu kieltää minua sinua uskomaista, kun sinä yksin itsestäsi todistat. Eihän Kristuskaan elävän Jumalan Poika, tahtonut itsestään todistaa, kuten Joh. 5: 31 ja seur. Kirjoitetaan. Mutta hän antoi merkkejä siitä, joidenka kautta voitiin tuntea, että Jumala oli hänet lähettänyt ja että hänen sanansa ja oppinsa olivat oikeita. Koska sanot, että sinulla Pyhä Henki on, niin anna minulle merkki hengestäsi; vahvista se tunnustähdellä, että sinua uskottaisiin. Tässä tarvitaan jumalallista todistusta vakuutukseksi, että sinussa on Jumalan Henki, joten siis teitä täytyy kaksi olla, sinä ja Jumala. Ellet näin tee, ei sinua myöskään saa kuulla eikä uskoa.

Vaikkapa niinkin olisi, että sellainen olisi oikea Henki ja hänessä olisi oikea Pyhä Henki, älä häntä kuitenkaan kuule. Ei Jumala siitä syystä sinuun suutu, sillä hän on käsenyt sinun noudattamaan hänen järjestystensä ja kysymään kahta todistajaa ja vaatimaan sellaiselta merkki hänen kutsumisestaan ja lähetyksestään. Sano sen vuoksi: Minä en tahdo sinua kuulla oma in puheittesi ja kerskauksesi tähden, vaikka sinulla olisikin oikea Henki, sillä Jumala tahtoo näin minua näin koetella pysynkö hänen järjestyksessään. Hän onkin siitä tyytyväinen ja mielissään, ettet sellaista henkeä hyväksi, sillä tällä tavalla hän koettelee meitä, pysymmekö hänen sanassaan, aivan

kuin joku isä leikkii lapsensa kanssa siten, että antaa sille omenan ja ottaa sen jälleen pois, nähdäksensä, rakastaako lapsi sitä tai eikö.

Kun siis joku henki itsestään ilmestyy ja jotain uutta esittelee, niin ole varuillasi ja sano: Minä en kysy, mitä sinä saarnaat, vaan tuletko sinä lähetettynä tai lähettämättä. Jos siinä itsestäsi tulet, niin en kuule sinua, vaikka sinulla olisi Pyhä Henkikin, sillä perkelekin osaa evankeliumista sanoa: **Voi, mitä meidän on sinun kanssas, Jeesus Natsareenus? Tullitko meitä hukuttamaan? Minä tunnen sinun, kukas olet, Jumalan pyhä,** Mark. 1: 24. Yksinkertainen kansakin sanoo näin: Tuo saarnaa oikeata ja totista Jumalan sanaa; häntä tahdomme kuulla. Mutta katso kuitenkin ensin, mistä hän on tullut. Perkelekin osaa saarnata, mutta tekee sitä ainoastaan raivatak-sensa itsellensä tietä ja hankkiaksensa joukkoa puolellensa; samassa hän kuitenkin näyttää oikean karvansa ja kylvää myrkkyyänsä ja siemeniänsä, niin että paha tulee entistä pahemmaksi. Näin siis tahtoo Kristus varoittamalla varoittaa, että kavahtaisimme itsestään tulevia; odota sen vuoksi, kunnes he lähetetään tai siihen kutsutaan, sillä keitä Herra tahtoo, ne hän ajaa liikkeelle, eli lyhyesti: heidän täytyy tulla joko tahtoen tai tahtomatta.

Toinen kutsumus on, jos seurakunta tai esivalta jonkun kutsuu. Tämä on rakkauden kutsumus, joka ei tule taivaasta eikä uskosta, vaan ainoastaan rakkaudesta. Sillä minä ja sinä olemme velkapäät tähän: **Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.** Jos lähimmäiseni tarvitsee ja vaatii minua opettajakseen, olen minä velvollinen toimeen ryhtymään, sillä Jumalan sana käskee minun palvelemaan lähimmäistäni. Tällainen kutsumus ei kaipaa mitään merkkiä, koska se on heidän tahtonsa, ja koska Jumalan sana minua siihen pakottaa. Tätä sanotaan tuomiseksi, kutsumukseksi ja vaatimukseksi.

Mutta sellainen kutsumus kuin Kristuksen ja apostolien tulee välittömästi Jumalata ja sanotaan lähetykseksi, jolloin myöskin Pyhä Henki tulee ja antaa tunnustähdet. Toisista, jotka hengestä tai lihasta kerskaavat, älä huoli. Näin kerskailevat nyt meidän villihenkemme, aivan kuin olisivat Pyhän Hengen ihan kokonansa nielaisseet ja tulleet läpikotaisin hengellisiksi; he sanovat Pyhän Hengen taivaasta puhutelleen heitä ja ilmaisseen heidän vallan erinomaisia, ynnä muita sellaista. Minä en kovin paljon voi kerskata Hengestä, mutta nämä näyttävät minusta liian äkkiä hengiksi tulleen. Minä kerskaan rakkauden hengestä, muuten olen minä köyhä lihallinen syntinen; pitäisihän minunkin sentään jotain heidän kerskaamastaan Hengestä tietämän, mutta kyllä he mielestäni ovat aivan liiaksi henki-hengellisiä.

Mutta mitä tuo hänen puheensa merkinnee: **He tulevat lammasten vaatteilla?** Lammasten vaatteilla tarkoitetaan sitä, että he ulkonaiseen menoon nähden noudattavat kaikkea, mitä oikeat kristityt ja saarnaajat opettavat, sillä meillä Kristuksen lampailla on oikeat lampaan villat. Mutta heidän villoillaan ei tarkoiteta ainoastaan töitä tai heidän ulkonaisesti loistavat elämänsä, kun he paljon rukoilevat, pitävät harmaita takkeja, kulkevat pää kumarrassa, kantavat rukousnauhaa kaulallaan, paastoavat paljon, elävät ankarasti ja käyvät paljon kirkossa, vaan myöskin, mikä on pahinta, että he liikkuvat Jumalan sanalla ja Pyhällä Raamatulla, joita profeetoissa sanotaan Jumalan villaksi ja liinavaatteeksi. Saarnaaminen, varoitteleminen ja Raamatunlauseet, siinä heidän oikeat vaatteensa, joilla he tahtovat kaunistella ja koristella itseään sanoen: Tässä on Kristus, tässä kaste, tässä Jumalan nimi, tässä se, joka Raamattua esittelee, joka on Jumalan kirjoittamaa. Heidän kielensä ei osaa muuta hokea kuin Jumalan nimeä, Jumalan Henkeä ja Kristusta.

Lammasten vaatteilla tulemisella tarkoitetaan siis, että niin saarnataan ja niin Raamattua käytetään, että se pidetään oikeana oppina; eihän hän sano heidän tulevan luokseen sudennahoissa tai keihäitä ja hampaita näytellen. Julkisesti eivät he saarnaa mitään myrkkyä tai Raamatusta poikkeavaista, josta heidät pian tunnettaisiinkin, niinkuin välistä korkeakouluissa on Aristoteleesta saarnattu, ja joskus keisarillisesta eli maallisesta oikeudesta puhuttu sillä tavalla, kuin ei mitään Jumalaa olisi kristikunnassa. He puolestaan taas eivät kaunistele itseään ainoastaan töillään vaan myöskin Pyhällä Raamatulla, jolla Jumala vaatteeta ja ravitsee sieluamme; ellei he nimittäin näin menettelisi, eivät he voisi kiittämättömiä niin sokaista ja vietellä.

Sen vuoksi onkin totta tuo puhe, että sanotaan Pyhää Raamattua vääräuskoisten kirjaksi, se on: sellaiseksi kirjaksi, jonka vääräuskoiset enimmäksi osaksi ryöstävät itselleen. Eihän löydy mitään muuta kirjaa, jota he niin paljon räpäisivät, niin, he eivät tiedäkkään mistään muusta niin kerskata, eikä ole vielä koskaan mikään villiuskoisuus ollut niin kiukkuinen ja törkeä, ettei se olisi tahtonut Raamatulla itseään paikkailla ja peitellä. Samoin myöskin sanotaan: Jumala on kaikkein roistojen ja konnien Jumala, sillä suurin osa maailmassa tunnustaa Jumalan; ei siinä merkityksessä, että heidän konnuutensa olisi Jumalasta tai miellyttäisi häntä, vaan he käyttävät väärin hänen pyhää nimeänsä. Näinpä täytyy Pyhän Raamatun olla vääräuskoisten kirja; ei niin, että sillä siihen olisi syytä, vaan nuo roistot sitä häpeemättömästi väärin käyttävät. Pitäisikö minun nyt sen vuoksi jättää se lukematta? Ei ollenkaan. Sananlaskullakin on tapana sanoa: Jumalan nimessä alkaa kaikki onnettomuus; sekin on totta. No mutta, sitten en minä tahdo Jumalan nimeä käyttää, vaan kartan sitä. Mitä puhetta se on? Mitä se nimi

sitte voi, joka sitä varten on annettu, että minä autuaaksi tulisin? Roistoja ja konnia tulee kyllä löytymään. Vaikka siis Piplia on vääräuskoisten kirja, en minä sitä sen vuoksi tahdo hyljätä, vaan sitä ahkerammin minä sitä tutkistelen ja luen, että oppisin karttamaan toisten väärinkäytöksiä.

Olkoon nyt jokainen valmis ja varustettu, ettei niin helposti antaisi itseään vietellä heidän loistavalla elämällään, vaikka he Raamattuunkin olisivat perustuvinaan, sillä heissä piilee totisesti raatelevaiset sudet. Vaikka kuuletkin heidän ruokkivan sinua, niin he repivät, surmaavat ja syövät sinun. Mutta tätä ei kukaan ihminen voi mitenkään muuten tuomita ja arvostella kuin hengellisillä silmillä. Rahvas ja yhteinen kansa ei siihen kykene; suurin joukko katsoo evankeliumin ylönsä, ovat kiittämättömiä ja pienin osa sen hyväksyy ja huomaavat sellaisen kavaluuden. Minä olen usein sanonut ja sanon aina, että suurin ja vaikein taistelu on se, kun täytyy Raamatulla Raamattua vastaan sotia, lyödä miekka pois viholliselta, ennättää edelle, temmata aseet häneltä pois ja surmata häntä omalla miekallaan. Siihen ei kukaan pysty, ellei Pyhä Henki ole valaissut häntä konnaa tuntemaan.

Olette usein kuulleet minulta kaikkein varmimman opin ja säännön, kuinka henkiä on koetteleminen; nimittäin sen, josta myöskin 1 Joh. 4: 1, 2, 3 sanotaan: **Te rakkaimmat, elkäät jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaat henget, jos he Jumalasta ovat, sillä monta väärää profeetaa ovat tulleet maailmaan. Jokainen henki, joka tunnustaa Jeesuksen Kristuksen lihaan tulleen, se on Jumalasta. Ja jokainen henki, joka ei tunnusta Jeesusta Kristusta lihaan tulleeksi, ei se ole Jumalasta.** Toisen ohjeen Room. 12: 6 kirjoittaa P. Paavali: **Jos jollakin on profetia, niin olkoon uskon kanssa yhteinen;** se on: Kaikki oppi olkoon sopusoinnussa

uskon kanssa, niin ettei muuta opeteta kuin uskoa. Kenellä nyt ei uskoa ole ja ken Kristusta ei tunne, hän ei myöskään voi asiata ratkaista, sillä tähän eivät kykene lihalliset ihmiset, vaikka he viisaita ja maallisesti oppineita-kin olisivat, vaan ainoastaan hurskaat ja hengelliset sydämet. Monta sellaista tapaa, jotka sanovat: Kristus on Jumalan Poika, syntynyt puhtaasta neitseestä Maariasta, tullut ihmiseksi, kuollut ja kuolleista jälleen noussut j. n. e.; mutta he eivät usko häntä Kristukseksi, se on siksi, joka meidän tähtemme on annettu, joka on ilman meidän työtämme ja ansiotamme hankkinut meille Jumalan hengen ja joka tekee meidät Jumalan lapsiksi, niin että meillä on armollinen Jumala, tulemme hänen kanssansa kaiken herroiksi, mitä taivaassa ja maassa on, ja että me lisäksi saamme ijankaikkisen elämän Kristuksen kautta. Tämmöistä uskoa sanotaan oikeaksi Kristuksen tuntemiseksi. Tässä on koetuskivi, mittanuora ja vaaka, jolla teidän tulee kaikki opit punnita, koetella ja tuomita. Ei siis se vielä riitä, että opettaja ja saarnaaja tietää puhua Kristuksesta, kuinka hän on Jumalan Poika, noussut ylös kuolleista j. n. e., sillä nämä ovat kylläkin oikeita lammaskaatteita.

Mutta tarkastelkaamme juuri tätä kohtaa, kun he sanovat, että Kristus on **meidän edestämme** kuollut, haudattu, noussut ylös j. n. e., jolloin heidän täytyy päättää kaikki meidän työmme arvottomiksi, joilla emme ansaitse Jumalan armoa, syntein anteeksi saamista ja ijankaikkista elämää. Tähän kohtaan eivät väärät henget kosketa, vaan pakenevat sitä kuin perkele suissutusta tai ristiä, kuten sanotaan, vaikka hän ei sitä paljonkaan karttele. Hän antaa heidän kyllä saarnata, kuinka Kristus on syntynyt, kuollut ja jälleen noussut ylös, astunut taivaaseen ja istuu taivaallisen Isänsä oikealla kädellä; mutta kun he sen ohessa saarnaavat, että niin ja niin tulee sinun

tehdä, tuota ja tätä jättää, niin se on perkelettä, ja omaa myrkkyään asiaan sekottaa. Niinhän tuo paavikin kirjoittelee ja lammaskaatteilla itseään verhoilee sanoessaan, että Kristus kuolemansa ja verensä vuodattamalla kyllä on saanut aikaan, että tulemme Jumalan lapsiksi ja autuaiksi, vieläpä saamme ijankaikkisen elämänkin. Mutta siihen hän lisää, että joka ei Rooman kirkkoa tottele, hän on ijankaikkisen kadotuksen lapsi, mutta joka on kuuliainen ja tekee mitä tämä käskee ja määrää, hän tulee autuaaksi, loikahtaa päistikkaa taivaaseen, kuten lehmä hiirenkoloon. Eikö paavi näin ollen korota omaa oppiansa evankeliumin tasalle? Vertapas vaan toisiinsa: jos Kristuksen kuolema kaikki toimeen saa, niin eiväthän työni mitään toimita. Aivan toista olisi, jos hän saarnaisi: Sinun täytyy kristillisestä rakkaudesta olla minulle kuuliainen, mutta ei sinun autuutesi perustu siihen vaan Kristuksen vereen. Tätä pähkinää ei hän tahdo pureskella.

Opi sen vuoksi tästä pitämään varasi ja kaikki opit tarkoin tutkimaan, esittävätkö he ja teroittavatko he oikein tätä pääkappaletta ja perustusta, se on: saarnaavatko he Kristusta oikein ja puhtaasti. Sinä olet näin menetellen varmaan huomaava kaikista lahkohengistä, että he aina jättävät tämän opinkohdan joko tykänään pois, tai sepustelevat jotain muuta sen oheen, ja esittelevät sen ihmisille autuuteen aivan välttämättömänä työnä. Näinpä meidän lahkolaiset ja kuvainraastajat ensi aluksi saivat kansaa puolelleen uskottelemalla, ettei muka ollut mitään tarpeellisempaa kuin tuollainen kuvain hävittäminen. Joka särki kuvan tai repi alas jonkun taulun, hän teki heidän mielestään hyvän työn ja osoitti kristitty olevansa. Sepä oli paikalla rahvaan mieleen, he nousivat liikkeelle joukoittain, tahtoivat kaikki kristittyjä olla, aivan kuin eivät juutalaiset, pakanat ja turkkilaiset ja kaikkein ilkeimmät roistot voisi samoin tehdä.

Tällaiset villihenget eivät hylkää uskalusta töihin, vaan pikemmin vahvistavat töiden merkitystä; missä taasen oikeita opettajia on, saarnaavat he näistä uskon yhteydessä. Kun tämä on näin uskoon liitetty, niin ei Kristusta turhaksi tehdä eikä paloitella, vaan hän tulee kokonaisuudessaan tunnetuksi, semmoisena kuin hän on. Vaikka perkelekin niin teeskentelee, kuin hänkin saarnaisi Kristusta apostoliensa kautta, niin älä usko häntä; hän väsy sinua kavaluudella pettääkseen. No niin, kylläpä jo lie kylliksi varoitettu; eihän siitä mitään apua ole niille, jotka eivät tahdo kuulla; ken joutuu kadotukseen, se joutuu. Kuitenkin on tästä apua parannukseen pyrkivillä. Nyt seuraa edelleen kolmas ohje ja tapa henkiä tutkia ja kuuluu:

Heidän hedelmistänsä te tunnette heidän. Ulkonainen työ ja meno on ne hedelmät, jotka oppia seuraavat. Mutta kokonaan hengelliset silmät tarvitaan kuitenkin voidaksemme tarkoin oppia tuntemaan ne oikeat hyvät työt, joita P. Paavali Gal. 5: 22 luetlee: **Hengen hedelmät on: rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävyys, hyvyys, usko, hiljaisuus, puhtaus; nämä ovat ne oikeat hengen hedelmät. Mutta lihan työt ovat: huoruus, salavuoteus, saastaisuus, haureus, epäjumalten palvelus, noituus, vaino, riita, kateus, vihat, torat, eripuraisuus, eriseura, pahansuomus, murha, juopumus, ylönsyömyys ja muut sen kaltaiset (v. 19, 20, 21).**

jos nyt tarkoin erotatte työt toisistaan, niin saatte havaita, ettei kaikissa heidän töissään ilmene rahtuakaan rakkautta. Ensinkään et totisesti löydä niissä yhtäkään uskon oikeata hedelmää etkä jälkeäkään rakkaudesta, vaikka kyllä havaitset heidät lahkokunnissaan keskenään ystävällisiksi, kutsuvan toisiaan kristityiksi, mutta heissä on pelkkä myrkkö ja perkele. Ken ei heidän joukkoonsa kuulu, häntä kohtaan ei heissä ole mitään laupeutta,

kärsivällisyyttä eikä ystävyyttä; jos he voisivat heidät kerrallaan ja yhdessä silmänräpäyksessä tuhota ruumiin ja sielun puolesta, niin tekisivät he sen. Tällaisia hedelmiä ei liha ja veri näe, sillä he sen ohessa käyttävät harmaita takkeja, kuuluvat johonkin salaiseen veljeskuntaan ja noudattavat samaa käytöstapaa.

Eivät nämä ole rakkauden töitä, sillä sellaisiksi sanotaan niitä, joita harjoitetaan tarvitsevaisia ja vihollisia kohtaan, kun syntisiä armahdetaan, taitamattomia neuvotaan ja opetetaan ja köyhiä palvellaan ruumiilla, tavaralla ja kunnialla, kuten Kristus Matt. 25: 35 sanoo. Näitä töitä et ole löytävä yhdessäkään väärässä profeetassa. Kyllähän moni tekeytyy hengelliseksi erityisillä elämistavoilla, esimerkiksi paljasjalkaiset munkit ja karteusit, mutta mitä apua minulla heistä on? Jos samoin toiset luostareita ja kuvia hävittävät, niin mitä se lähimmäistä hyödyttää? Näyttäähän tuo tosin päältäpäin joltakin, mutta mitään hyötyä ei siitä heru; rakkaus vaatii hyödyttäviä tekoja.

Katsoppas, antavatko väärät profeetat köyhille mitään. Mielellään he itse ottavat, ovat ahneita ja saureita. Minä en ole vielä nähnyt yhdenkään heistä mielellään antavan, sillä he tahtovat, että ainoastaan heille annettaisiin. Mutta rakkaat ystävä-kullat, kuka ei sellaista osaisi? Te puhutte paljon hyvistä töistä ja pyhästä elämästä, ettekä kuitenkaan tiedä, mitä lähimmäistään palveleminen on. Näistä hedelmistä voit heidät tuntea.

Lisäksi saat nähdä, kuinka tuollaiset henget ovat röyhkeitä ja ylpeitä, ja kuinka he vaativat, että heitä yksinänsä kunnioitettaisiin ja kumarrettaisiin. Sitä paitsi ovat he täynnä ahneutta ja armottomuutta, niin etteivät ainoastaan jätä köyhiä auttamatta, vaan vieläpä tuntevat iloa ja huvitustakin lähimmäisensä onnettomuudesta. Jos jotakuta parjataan, eivät he puollusta hänen kunniaansa eivätkä häntä auta pois häpeästä, vaan painavat hänen siihen vie-

lä syvemmälle, levittelevät sitä, laulavat herjauslaulun hänestä ja virnistelevät salaa hänelle. Samoin jos joku syntiin lankee, ei heidän sydämessään mitään sääliä löydy, sillä se on paatunut, niin että lähimmäisen onnettomuus sitä ainoastaan kutkuttaa ja sillä vaan itseään kaunistavat. Ja mitäpä kannattaakaan heistä paljoo puhuakaan! He ovat raakoja, katkeria ja myrkyllisiä sydäimestä, joilla ainoastaan on musta myrkyllinen kieli, jotka voivat jokaisen kielellään tappaa, joiden täytyy jokaista jalkoihinsa tallata, eivät jätä ketään moittimatta, tuomitsevat, kiroovat ja parjaavat jokaista eivätkä ole toisen vahingosta millänsäkään. Onpahan nekin hurskaita henkilöitä!

Avaappas nyt silmäsi ja katso, ovatko heidän työnsä ihmisille hyödyllisiä; kylläpä saat nähdä, ettet mitään viinamarjoja orjantappuroista eikä viikunoita ohdakkeista saa kerätyksi. Hyvä viinamarja viinapuussa ei syö itseänsä eikä meitäkään, vaan me syömmes; se hyödyttää kaikkia ketään vahingoittamatta. Orjantappuroita ei kukaan voi maistella; ne vaan pistelevät ympärilleen, raapivat ja haavoittavat jokaista. Katsoppas siis, tekevätkö he sellaisia töitä, joilla toinen tulee autuksi. Että he harmaita takkeja pitävät, karvapaitaa käyttävät, villalakanalla makaavat, nurkissa konttailevat, siitä kai perkele heitä kiittää. Mutta että he lainaisivat rahaa minulle puutteessani ja hellittäisivät kukkaronsa nauhoja, ja että he viljaa lainaisivat niille, joilla ei jauhoja eikä leipää ole ja joiden majaan aurinko ennen tulee kuin leipä, sitä ei yksikään heistä tee. Anna minulle nuttu, anna syömistä, anna juomista, käy katsomassa sairastaessani, lohduta minua synnin hädässäni, näin voi minua auttaa. Mutta kylläpä sellaista odottaa saat ja päivästä päivään etsiä.

Mutta kyllä he kuorissa osaavat seistä, ulvoa ja ulista, viettää laiskanpäiviä, olla työttö-

minä, vuoteillansa venyä, syödä ahmia ja juopotella, siihen he ovat miehiä. Sanoppas rakkaani, eikö tähän muutkin kykenisi? Jospa pukisin vaikka aasin kaapuun, vetäisin vyön sen vyötäisille, ajaisin sen päälään paljaaksi ja asettaisin sen johonkin nurkkaan; kyllä sekin siinä osaisi pyhille paastota ja heille juhlaa viettää sekä yleensä olla kaikessa sinun ja kaikkein ulkokullattujen kaltainen. Vaikka minä häpeäänkin joutuisin, lankeisin murhaan tai avioliiton rikokseen, ei heistä siinäkään tapauksessa olisi yksikään niin laupias ja hurskas, että rohkaisisi omaatuntoani ja minua oikeaiseksi; vieläpä he sille nauravatkin ja levittävät sen koko maailman tiedoksi, oikein kirjoittavat siitä koreita kirjojakin. Et siis löydä heissä yhtäkään ainoata hyvää työtä, et hengellistä etkä ruumiillista. Kiukkuisia, kateellisia, ahneita he kyllä ovat, ja noita lihan hedelmiä sinä kyllä heissä tapaat. Käyttäkööt he Raamattua ja tekeytykööt pyhiksi, kuinka vaan tahtovat; mutta katso sinä, kestäkö heidän oppinsa uskon koetusta, ja sitten, jätetäänkö Kristus tyhjäksi tekemättä, pysyykö hänen tuntemisensa kokonaisuena ja eheänä, ja kolmanneksi, tarkoittavatko he töillään lähimmäisensä parasta vai eivätkö. Ainakaan tätä he eivät tee, sillä perkele ei voi mitään hyvää työtä tehdä. Tätä tarkoittaa nyt Herra Kristus sanoessaan lisäksi:

Hakeeko joku viinamarjoja orjantappuroista taikka viikunoita ohdakkeista? Niin jokainen hyvä puu kantaa hyvät hedelmät, mutta mädännyt puu kasvaa häijyt hedelmät. Tässäkin on huomattava, että hän sanoo: **Heidän hedelmistänsä te tunnette heidän.** Ei hän sano hedelmien tekevän heitä hyväiksi tai pahoiksi. Kukapa olisikaan vielä päärynöistä tehnyt päärynäpuuta tai kirsikoista kirsikkapensasta? Luonnon järjestys on sellainen, että puu tekee hedelmät, omenapuu omenan ja niin edelleen. Puu tunnetaan hedel-

mästään, mutta ei sitä siitä tehdä. Vaikka Abrahamikin poikaansa Iisakia uhratessaan jo entuudestaan oli hurskas, sanottiin hänelle kuitenkin (1 Moos. 22: 12): **Nyt minä tiedän, että sinä pelkääät Jumalata?** Ei sanottu: Nyt olet sinä tullut Jumalaa pelkääväiseksi, vaan työstä on käynyt selville ja tullut julki, että Jumalaa pelkääät.

On siis kaksi eri asiaa: olla jotakin ja tulla joksikin, tunnettaa joksikin ja tulla julki. Monta salaista asiaa on, jotka Jumala yksin tietää; kun ne sitten ilmenevät, tulevat ihmisetkin ne tuntemaan. Kristus sanoo hedelmien tarkoituksena olevan, että puu niistä tunnettaisiin, onko se sitten paha tai hyvä. Abraham on töissä tunnettu Jumalaa pelkääväiseksi, hurskaaksi ja vanhurskaaksi. Sillä ennen kuin hedelmiä saadaan, täytyy niiden puusta kasvaa, eivätkä ne siis muuta vaikuta, kuin niiden kautta tulee ilmi, minkälainen runko on. Mutta ilmi tulla ja olla jotakin itsessängänsä ovat aivan eri asioita. Juuri täten eivät ulkonaisetkaan työt auta minua hurskaana olemaan tai siksi tulemaan, vaan ilmaisevat ja paljastavat tavaran siinä sydämessä, jossa se on. Sillä sitä tavaraa, joka sydämessä on piiloitettuna, tahtoo Jumala tehdä tunnetuksi eikä jättää sitä salassa olemaan.

Näin tekevät työtkin meidän ulkonaisesti ihmisten silmissä hurskaiksi, puhtaiksi ja pyhiksi, vaan ei sisällisesti Jumalan edessä, sillä siinä kysytään ainoastaan Kristusta ja uskoa. Näin olet sinä asiat oikein erottaen puhunut. Jos taas joku olisi niin yksipäinen ja itse-pintainen, joka ei opetuksesta huoli, menköön menojansa. Emmehän sellaisille voi selittää emmekä heille saarnaakaan, vaan eksyneitä sydämiä me etsimme, jotka mielellään tahtoisivat olla hurskaita ja päästä oikeaan käsitykseen. Nämä huolivat puheesta ja heille me saarnaammekin. Sen vuoksi sanotaan edelleen:

Hyvä puu ei taida häijyjä hedelmiä kasvaa eikä mädännyt puu hyviä hedelmiä kasvaa. Mädänneitä puita ovat tekopyhät. Niin, mutta tekevätpä he kuitenkin paljon hyviä töitä? Kyllä, mutta mikä hyvä työ on? Minä kysyn, onko heidän kätensä, kukkaronsa, kellarinsa ja aittansa avoinna, auttavatko he ihmisiä sielun ja ruumiin puolesta? Vielä mitä.

Hyvä puu taas ei kannu pahoja hedelmiä, se on: Kristitty, olkoon hän kuinka heikko ja puutteellinen tahansa, ei vahingoita lähimmäistään. Älä tätä niin ymmärrä, ettei hän voisi langeta. Olihan Daavidkin hyvä puu ja lankesi kuitenkin, mutta ei hän siltä ollut mikään mädännyt puu. Niin kauvan kuin siis kristitty on hyvä ja pysyy uskossa, älä luulekaan, että hän tekee mitään työtä lähimmäisensä vahingoittamiseksi vaan kaikki häntä auttaakseen. Vaikka hän välistä lankee, kuten Daavid, niin älä sinä siitä pahene, sillä Jumala sallii pyhäinsä joskus tällä tavoin kompastella ja kärsimyksiin joutua, että heidän uskonsa vahvistuisi ja lisääntyisi ja he tulisivat heikkoutensa tuntemaan. Mitä parempi nyt puu on, sitä vähemmän se vahingoittaa; ja mitä huonompi se on, sitä enemmän se vahingoittaa. Me emme ole vielä kokonaan hyviä, mutta pyrimme päivä päivältä yhä paremmiksi. Tämä on lohdutuksemme, kun Herra jatkaa sanoen:

Jokainen puu kuin ei kasva hyvää hedelmätä, hakataan pois ja tuleen heitetään. Lahkokunnat ja eriseurattavat eivät ajan pitkään kestä, kun vaan voimme maltaa mielemme. Oikea saarnaaja on pysyväinen ja saa voiton, sillä Jumalan sana pysyy ijankaikkisesti (Jes. 40: 8). Mutta perkeleen kylvös juoksee kuin hullu koira, kuten profeeta sanoo Ps. 1: 5. Jumalattomat eivät kestä, vaan he ajellaan sinne ja lennätetään hajalle kuin tomu riihessä. Näin he juoksentelevat ja ponnistelevat, mutta vih-

doin hakataan ne pois ja heitetään ijankaikkiseen tuleen. Nyt lopettaa hän sanoen:

Sentähden tuntekaat heitä hedelmistänsä. Tässä, kuten sanottu, on yksi tunnusmerkki, ja toisen mainitsee apostoli Paavali Room. 12: 2 ja Johannes 1 Joh. 4: 1 ja seur., että me heidän oppiansa nuhtelisimme ja ojentaisimme Kristuksen tuntemisen jälkeen, niin myös sen jälkeen, onko se uskon mukainen. Rakkauden vaa'alla taasen me punnitsemme heidän tekonsa ja elämänsä, josta hän tässä puhuu. Kenellä ei ole tuota ensimmäistä tuntemista ja ratkaisukykyä, hänen työt helposti eksyttävät.

Täten toistaa hän asian uudestaan opettaakseen ja varoittaakseen meitä, että osaisimme karttaa sellaisia ja pitää hyvästi silmällä, kunnes oppisimme heidät oikein tuntemaan. Emme saa välittää heidän nimestään ja kerskauksestaan, vaikka he sanovat pelkkää totuutta, henkeä ja sielun autuutta harrastavansa, vaan tarkastakaamme heidän hedelmiään. He nimittäin kaikki tulevat totisesti Kristuksen nimellä, kirkon ja Jumalan sanalla koristeltuina niillä kansaa harhaan viedäksensä ja lumotaksensa siltä silmät, niin etteivät taitamattomat sellaisesta nimestä peljästyneenä saattaisi ruveta heille vastarintaa tekemään ja heitä päältänsä torjumaan. Mutta älkää siihen katsoko, sanoo Kristus, mitä he sanovat ja kerskailevat. Se kaikki on petosta, eikä siinä ole mitään outoa, että Jumalan, hengen, totuuden ja kirkon nimeä väärin käytetään, niin että P. Paavalikin Gal. 1: 8 täytyy sanoa: **Ehkä hän itse**, joka kuitenkin totuuden mukaan kerskasi olevansa Kristuksen lähettämä apostoli, **taikka joku enkeli taivaasta saarnais heille toisin evankeliumia**, niin ei häntä saa kuulla, vaan pitää kirottuna ja tuomittuna.

Eivätkö muutkin osaisi käyttää väärin tätä korkeata nimeä ja pettää ja vietellä sillä, mitä kirkon nimessä kerskaton esitellään? Ei

ole kuitenkaan ketään uskottava, joka jotain muuta tahtoo opettaa, vaikkapa hänellä olisi todistus olevansa apostoli tahi vieläpä enkeli-kin taivaasta. En tahdo puhuakkaan siitä, joka tulisi kirkon todistuksella, sillä ei kirkolla vielä ole niin korkeata käsitystä eikä valaistusta, ei niin täydellistä puhtautta ja pyhyyttä kuin enkeleillä taivaassa.

On sen vuoksi tarpeellista, ellemme tahdo joutua vieteltäviksi sellaisten korkeain nimien ja kerskauksien kautta, että kristityt, kuten olen sanonut, ensiksikin omistavat ja tuntevat Kristuksen oikean opin ja tuomitsevat sen nojalla kaikki muut opit, ovatko ne sen mukaisia ja raketut oikealle perustukselle vai eivätkö. Sillä kun hän käskee kristittyjänsä kavahtamaan vääriä opettajia ja sen kautta tekee heidät tuomariksi ja antaa heille vallan, jopa käskeynkin kaikkia oppeja koettelemaan ja tutkimaan, niin vaatii hän myöskin samalla, että he olisivat viisaita ja ymmärtäväisiä kristittyjä, jotka oikean opin tietävät ja saattavat tehdä erotuksen sen ja väärän välillä.

Eihän tällainen opin tuomitseminen ja arvosteleminen saa tapahtua heidän omain ajatustensa ja oman viisautensa mukaan, kerskaamalla heille annetusta hengestä, pyhydestään y. m. Tällä tavalla paavi väärin anastaa itselleen ja kokouksilleen kaiken päätäntövallan ja velvoittaa jokaisen heidän tuomioita noudattamaan siitä syystä muka, että he ovat niin sanoneet, että heillä on Pyhä Henki eivätkä voi siis erehtyä j. n. e. Vaan kristityillä täytyy olla varma ohje, jota seuraavat, ja sen nimenä on Kristuksen sana, joka yksin tässä olkoon ojennusnuorana ja ohjeena, kuten nyt usein on sanottu.

Mutta sanankuulijoista eivät kaikki ole niin ymmärtäväisiä ja kehittyneitä, että pystyisivät tuollaista erotusta tekemään ja oikeen tuomitsemaan; toiselta puolen myöskin lahko-laiset osaavat jonkun aikaa tekeytyä oikeaksi

lampaaksi, peittyä sen villoihin ja uskotella ajavansa oikeiden kristittyjen kanssa samaa asiata ja opettavansa aivan samaa Jumalan sanaa, kuin minkä kirkko hyväksyy. Sen tähden opettaa Kristus tässä vieläkin yhden tunnusmerkin, josta heidät voidaan huomata ja tuntea, nimittäin hedelmät. Hän varoittaa sinua heti tarttumasta ja suostumasta siihen, mitä he Jumalan sanana esittelevät, jota vastoin sinun tulee ensin tarkoin katsella, kysellä ja tiedustella, onko tuo oikean Jumalan sanan mukaisista, kuten tessalonikalaiset Ap. Tek. 17: 11 tekivät. Sitten tulee sinun myöskin katsoa, mitä hedelmiä tuollainen oppi mukanaan tuo, sillä ne eivät kauvan pysy salassa, vaan tulevat pakostakin ilmi ja nähtäville, kuten Kristus tässä sanoo: **Hakeeko joku viinamarjoja orjantappuroista taikka viikunoita ohdakkeista**, ja samoin: **Mädännyt puu kasvaa häijyt hedelmät**.

Mutta hän ei puhu tässä etupäässä sellaisista hedelmistä, jotka ovat niin törkeitä ja kouraan tuntuvia, että jokainen voi, kristittykään olematta, helposti tuomita ja tuntea ne maailmankin silmissä julkisiksi kirotuiksi synneiksi ja paheiksi. Hän puhuu oikeastaan sellaisista väärän opin hedelmistä, jotka eivät maailman silmissä ole julkisia pahoja töitä tai rikoksia, vaan jotka ovat muodoltaan kauniita (ja muutenhan ne eivät ketään helposti viettelisikään), vaikka sotivatkin Jumalan sanaa vastaan. Sellaisia ei ole kristityn vaikea tuntea ja tuomita, jos hän vaan pitää silmänsä auki ja arvostelee niitä Jumalan sanan ja käskyn mukaan. Tässä ei nimittäin järki yksin riitä asiata ratkaisemaan, vaan vaaditaan siihen myöskin hengellinen ymmärrys, joka voi erottaa, mikä on varmaa ja selvää Raamatun mukaista oppia ja mikä ei. Muutoin pettyy ihminen järjen ja ihmisviisauden kauniista muodosta, jonka turviin kaikki lahkolaisuus itseään enimmäkseen kaunistelee ja kaupai-

lee, niin että voidaan väärälle opille perustetujakin hedelmiä ja elämää pitää pelkkänä pyhyytenä.

Näin on paavilaisuuden (ja myöskin Muhametinkin) munkkeudella ja jumalanpalveluksella kaunis ulkomuoto, jonka mukaan päätetään pyhäksi elämäksi, jos joku erityisellä tavalla elää ja käyttäytyy, ei syö, ei juo, ei pukeudu toisten tavalla. Sitä pidetään sitten suurena ankaruutena, vakavuutena ja lihan kurituksena, jumalan palvelemisena ja taivaaseen pyrkimisenä. Tällainen jumalanpalveluksen, pyhän elämän, suuren hartauden ja hyvän tarkoituksen nimi ja varjo helposti sokaisee ja vangitsee järjen, niin että se ei voi tuomita niitä pahoiksi hedelmiksi. Tähän vaaditaan sen vuoksi enemmän kuin järjen käsitys ja tuomiokyky, vaaditaan että kaikki elämä, jota väärät henget hyväksi hokevat, pitää tarkastettaman Jumalan sanan ja käskyn mukaan ja siihen verrattaman, sillä sen sanan pitää olla kaiken tekemisen ja elämän ohjaaja, ennen kuin sitä saatetaan hyväksi ja Jumalalle otolliseksi sanoa. Se osoittaa erotuksen ulkokullattujen töitten ja väärän opin hedelmien sekä oikeasta opista johtuvien oikeiden hyvien töiden välillä, sillä totisesti on selviävä, etteivät ulkokullattujen ja väärän opin työt ja elämä ole Jumalan sanan kanssa yhtäpitäviä.

Tällä tavalla näyttää ja nuhtelee Kristus itse fariseusten ja kirjanoppineiden opin ja elämän sellaisissa hedelmissä, että he syrjäyttivät Jumalan käskyt, keksivät niiden sijaan omia töitään ja jumalanpalveluksiaan, vieläpä suorastaan kumosivatkin Jumalan lain omien sääntöjensä vuoksi. Näin on paavikunnankin laita, jossa on tehty mitättömäksi ei ainoastaan yksi vaan melkein kaikki Jumalan käskyt ja sen sijaan ovat he muuta opettaneet ja säättäneet, niin ettei Jumalan käskyistä ole mitään välitetty, vaan omia töitä on pidetty paljoa suuremmassa arvossa; vieläpä ovat eläneet ja

opettaneet elämään aivan vastoin niiden vaatimuksia, kuten muualla olen runsaasti todistanut.

Onhan se kaikkien lahkohenkien varma tunnusmerkki, josta he eivät voi päästä, että heidän täytyy jotain omaansa tai muuta asetta Jumalan sanan rinnalle ja vaativat sille paljoo suurempaa kunnioitusta ja merkitystä kuin Jumalan sanalle ja käskyille, jotka täten laiminlyödään. Jo tässä on varma tuntomerkki, ettei sellainen oppi ole oikea. Paavi esimerkiksi ylistää omaa oppiansa, omaa jumalanpalvelustaan, muka pyhää elämäänsä, hengellistä säätyään ja luostari-järjestystään paljoo korkeammaksi ja paremmaksi kuin elämä ja työt yhteisissä säädyissä, jotka Jumalan sanan jälkeen elävät. Oikeinpa he keksivät muutamia töitä, joita nimittävät ylimääräisiksi hyväksi töiksi, ja jotka mukamas ovat paljoo kalliimpia ja tähdellisempiä kuin Jumalan käskyjen jälkeen tehdyt työt.

Näin tekevät muutkin opinvärentäjät, jotka mellastavat oikean opin ja Raamatun ulkopuolella, turkkilaisten Muhamed, juutalaisten Talmud; samoin meidän uudestakastajat, jotka ovat melkein heidän kaltaisiaan. Kaikki ne hylkäävät oikeat työt ja oikean elämän, joita Jumalan käskyt vaativat ja teroittavat, ajavat sen sijaan takaa ulkokullattua pyhyttä erinomaisissa töissä ja tempuissa, käyttävät harmaita takkeja, kulkevat naama rypyssä, eivät maista viiniä, kiduttavat ruumistaan tavatomilla paastoilla, rukoilevat monasti ja kauan j. n. e.

Sanon siis, ettei kukaan saa jäädä suu auki ja silmät selällään katselemaan heidän ilveitänsä, heidän suurten, kaunisten töittensä ja pyhytensä väärää eksyttävää loistoa, vaan juoskoon sellaisilla hedelmillä oikean valkeuden ääreen, joka on Jumalan sana, ja oppikoon siitä tietämään, mitä Jumala vaatii ja oikeaksi hyväksi elämäksi sanotaan; sitten hän

vasta päättäköön, mikä on hyvä puu ja mitkä hyvät hedelmät, ja mitkä taas näiden vasta-kohtia. Ei tässä se mitään merkitse, mikä sinusta näyttää suurelta, kauniilta ja kalliilta, vaan sen taidon perille sinun pitää päästä, ellet tahdo eksyä ja pettyä, ettet omin päisi arvostele asiata vaan kuulet ja tiedät, mitä Jumala sanoo oikeaksi, hyväksi ja itselleen otolliseksi.

Tämä on puhuttu yleensä väärän opin hedelmistä, jotka tosin näyttävät kallisarvoisilta mutta eivät kuitenkaan todellisuudessa hyviä ole. Paitsi näitä on vielä toisiakin, jotka ovat törkeämpiä ja helpommat tuntea. Onpa kristityillä sekin etu, että voivat sellaisia julkisestikin paljastaa ja todistaa vääräksi, perkeleen opin ja valheen oikeiksi ja varsinaisiksi hedelmiksi.

Kullakin lahkokunnalla on nimittäin aina joku tahti joitakuuta erityisiä opinpykäläitä, jotka ilmeisesti ja hyvin voidaan tuntea vääräksi ja perkeleestä lähteneiksi, ja joita he julkisesti opettavat, teroittavat ja puollustavat oikeina, varmoina ja tarpeellisina uskoa ja noudattaa. Eihän valheen henki kuitenkaan taida niin itseään salata, ettei sen lopuksi täytyisi tulla kynsineen näkyviin, joista raateleva susi voidaan tuntea ja havaita.

Siitä voit saada esimerkkejä ja todistuksia kaikista tunnetuista lahkoista ja villihengistä; esimerkiksi meidän aikaisista uudestakastajista, joista tiedetään, etteivät opeta oikein Kristuksesta, ei uskosta eikä sakramenteista. He pitävät kasteen pelkkänä tyhjänä, joutavana merkinä, halveksivat ulkonaista suullista sanaa ja Raamattua, uskottelevat saavansa erinomaisia ilmoituksia ilman Jumalan sanan todistusta, häpäisevät ja hajoittavat avioliiton opettaessaan, että mies kyllä saa vaimostaan luopua, ellei tämä ole hänen uskoansa, ja ottaa toisen, yhden tai useamman. Samoin tahtovat he tehdä kaiken omaisuuden yhteiseksi, eivät salli eivätkä hyväksy mitään hallitusta eikä

esivaltaa, mikä ei ole heidän uskoansa j. n. e.; melkein samanlaista opettivat muinaiset manikealaiset.

Siitä täytyy sitten olla seurauksena, että he harjoittavat myöskin niin törkeitä tekoja, joista hyvästi voidaan päästä heidän henkensä perille. Kun he nimittäin opettavat, ettei voi mitään muuta esivaltaa olla, kuin joka on pyhä ja kristillinen, se on: heidän uskoansa, niin ovat he täten jo luopuneet kaikesta kuuliaisuudesta ja ottaneet itselleen oikeuden ja vallan nousta esivaltaa vastaan, jopa tahtovat panna sen kokonaan viralta pois ja asettua itse sijaan, kuten Tuomas Myntseri ja myntseriprofeetat samasta syystä ovat uskaltaneet tehdä. Niinpä myöskin, kun he tahtovat kaiken omaisuuden yhteisesti jaettavaksi, ja vielä, kun pitävät luvallisena erota vaimoistaan ja ottaa toisia, josta taasen seuraa, että heillä on mielestään valta ruveta toisen tavaraan ja omaisuuteen, ryöstää ja ottaa, mitä tahtovat ja voivat. Kun he sitten ajavat vaimonsa pois luotaan niin usein kuin tahtovat, ottavat toisia ja ajavat nämä jälleen pois, niin he näitä vaihdellessaan harjoittavat kaikenlaista irstaisuutta, riettautta ja pahuutta. Katsoppas, siinä opissa ja elämässä et sinä näe mitään muuta kuin pahoja, ilkeitä ja häijyjä hedelmiä, jotka ainakaan eivät voi pysyä salassa, vaan joiden vihdoinkin täytyy tulla päivän valoon, että puu niistä voitaisiin tuntea.

Samanlaisia hedelmiä olet totisesti löytävä kaikissa muissakin opeissa ja uskoissa, jotka eivät ole puhdasta Jumalan sanaa. En tahdo tässä puhua Muhamedin alkoranista, joka sisältää törkeitä, paksuja, pilkallisia, häpeällisiä valheita, ja sallii lisäksi julkista murhaa, huoruutta, irstaisuutta, aviorikosta, puhumatakaan muusta häpeällisestä kauhistuksesta ja petoksesta. Tulisipa liian pitkäksi luetella koko paavikunnankin häijyt hedelmät, joista toisessa paikassa on runsaasti selitetty.

En tahdo nimittäin puhua niistä heidän opinkohdistaan, jotka ovat hieman hämäriä, sillä he eivät opeta oikein kymmeniä käskyjä, joiden vaatimuksista he ovat tehneet pelkkiä neuvoja, joita muka ei kukaan ole velvollinen Jumalan edessä täyttämään paitsi ken tahtoo täydellinen olla ja jotain ylimääräistä tehdä. Eivät he myöskään ole oikein opettaneet evankeliumia ja Kristuksen uskoa, vaikka seurakunnassa kuitenkin etupäässä pitäisi tiedettävän ja teroitettaman, kuinka sydämet voivat saada oikean totisen lohdutuksen. Sen sijaan ovat he aivan vastoin uskoa ja Kristuksen lohdutusta johdattaneet kansan siihen, että sen, vaikka jo uskookin Kristukseen ja on kaikki tehnyt, täytyy epäillä armosta.

En myöskään tahdo puhua siitä, mitä julkista, häpeällistä, epäkristillistä kauhistusta ja epäjumalisuutta he harjoittavat messuillaan, pyhimysvainajia rukoilemalla, anekirjoillaan, valheillaan kiirastulesta ja muulla petoksellaan, jotka kuitenkin kaikki ovat sellaisia hedelmiä, joista puu hyvästi voidaan tuntea. Eiväthän ne ole mitään makeita viinirypäleitä eikä viikunoita vaan happamia, karvaita orjantappuramarjan raakiloita.

Mutta silmäileppäs edes noita törkeitä opetuksia, joita itsekään eivät voi kaunistella, kuinka he julkisesti ja häpeemättä menettelevät aivan vastoin Jumalan sanaa ja käskyjä. He esimerkiksi vapauttavat lapset vanhempainsa vallasta ja kuuliaisuudesta, heti kun sanovat rupeavansa papiksi, munkiksi tai nunnaksi; vastoin vanhempien tahtoa vahvistavat tai rikkovat he avioliupauksia; vielä he, kun ovat saaneet viekoitelluksi nuorta väkeä pappissäätyynsä tai luostarielämäänsä, kieltävät heitä menemästä naimisiin ja pakottavat heidät elämään ilman mitään avioliiton toivoa. Näin ovat he täyttäneet maailman häpeällisellä, sanomattomalla riettaudella, siveettömyydellä ja pahuudella ja vajottaneet sieluja per-

keleen paulaan ja turmelukseen, niin että kaikella syyllä P. Paavalikin 1 Tim. 4: 1–3 kiroo tuollaisen aviokiellon semmoisen hedelmän tähden ja sanoo sitä perkeleitten opetuksiksi.

Mikä sitten on vielä häpeällisempää kuul-la kristikunnassa, ilkenevät he kirottuine omini-
netuntoineen vielä puollustaakin sellaista ja vielä tänäkin päivänä uskaltavat he sanoa, ettei heidän julkinen haureutensa ja sikamainen elämänsä ole niin paha, kuin jos pappiparka ottaa vaimon päästäkseen elämästä irstaisuudessa pahalla omallatunnolla. Niin, tuon kaiken he vielä vahvistavat vainoomalla, murhaamalla ja tappamalla hurskaita, viattomia ihmisraukkoja ainoastaan sen vuoksi, että menevät naimisiin tai käyttävät sakramenttia Kristuksen määräyksen mukaan eivätkä kumartele kaikkia paavin Jumalan sanaa vastustavia valheita ja kauhistuksia. Lisäksi menetelevät he mielestään kaikessa tässä oikein ja vaativat, että heitä pitäisi sanottaman kristillisen kirkon pylväiksi tai sen kuuliaisiksi jäseniksi. Kutka heitä tuollaisesta nuhtelevat ja vastustavat, niitä he kiroovat pahimmiksi vääräuskoisiksi ja käskevät miekalla ja tulella hävittää.

Sanoppas tässä minulle, eivätkö nämä ole julkisesti tunnettavia pahan puun hedelmiä; eikö tämä ole oikeata antikristuksen oppia ja hallitusta, kaiken perkeleen helvetillisen myrky-
n pohjasakkaa? Mitä muuta se on kuin perkeleen joukkoa, joka kirkon nimessä kiroo ja surmaa ihmisiä ainoastaan siitä syystä, että saarnaavat ja tunnustavat Jumalan sanaa ja tekevät sen mukaan? Vielä he sitten väittävät oikein tekevänsä. Eihän toki Jumala ole käkenyt vainoomaan eikä murhaamaan hurskaita viattomia ihmisiä, vaan heitä ylistämään, kunnioittamaan ja avustamaan, varsinkin niitä, jotka Jumalan sanan ja käskyt pitävät. Tämän tekee ja täyttää kristillinen kirkkokin ilman mitään epäilystä. On siis näin ollen jo-

kaisen kristityn helppo tuntea ja ratkaista, mitä henkiä sellaiset ovat, niin ettei tarvita suurta taitoa, monia kyselyjä eikä väittelyitä, kunhan vaan erotetaan ulkonainen nimi ja hedelmät toisistaan.

Tässä pitäisi meidän myöskin vastata puolestamme siihen paavilaisten huutoon ja herjaukseen meidän oppiamme vastaan, jota he myöskin tämän evankeliumin johdosta tahtovat moittia hedelmistämme päättäen sanovat: Koska monessa meidän joukkoomme kuuluvassa myös nähdään pahoja hedelmiä, niin on oppimmekin väärä ja eksyttävä. Pahoina hedelminä pitävät he taasen sitä, ettemme tahdo olla kuuliaisia paaville emmekä noudattaa kaikkien hänen päätöstensä ja munkkioppinsa perkeleellistä tunkiota, jotka kuitenkin eivät ole muuta kuin pahan puun eli ihmisjärjen kelvottomia hedelmiä, jopa perkeleen oppia, jonka yllyttäminä he meitä vainoovat ja mielellänsä meidät kaikki murhaisivat. Kyllähän he voivat nähdä meidän joukossamme pahoja roistojakin, jotka eivät elä, kuten heidän pitäisi, ryöstävät, varastavat, huoraavat j. n. e., ja muutamia meikäläisiä, jotka ensin joukkoomme kuuluttuaan sittemmin ovat saaneet aikaan pahennusta, eriseuraisuutta ja vääräuskoisuutta.

Paavilaiset eivät tosiaan ansaitse, että heidän tähtensä tähän vastaisimme, sillä me olemme yllin kyllin todistaneet, ettei heidän oppinsa eikä elämänsäkään ole hyvä; vaikka he sen pyhytenä pitävät, on se kuitenkin pelkkiä pahoja hedelmiä, koska se on vastoin Jumalan sanaa. Koska he vielä päälliseksi tahtovat julkista epäjumalisuuttaan, valhettaan ja häpeällistä elämäänsä puollustaa oikeana ja hyvänä, niin on jo tämäkin evankeliumi tuominut heidät hedelmiseen kelvottomaksi puuksi. Me taasen emme tahdo kärsiä, että he, vaikka itse ovat julkisen kirouksen alaisia, ottavat meidän oppiamme ja sen hedelmiä ar-

vostellaksensa. He eivät ole niitä tuomareita, jotka voisivat tai joiden tulisi sitä tehdä, sillä meitä pahimmin moittiessaan eivät kuitenkaan muuta tee, kuin etsivät raiskaa meidän silmistämme eivätkä näe malkaa omassa silmässään.

Sen sijaan voimme me kaikelle maailmalle todistaa, ettei meidän oppimme ole omaa keksintöämme eikä unelmaamme, vaan on se Raamatun oppi ja puhdas Jumalan sana, emmekä me muuta opetakaan hyväksymään, uskomaan ja pitämään autuuteen tarpeellisenä. Tästä seuraavat myöskin ne hedelmät, jotka ovat oppimme mukaisia ja sopivat yhteen kasteemme ja tiedämme, että me kasteessa Kristuksen verellä puhdistettuina saamme synnit anteeksi ja Jumalan armon. Sellaisesta uskosta me myöskin saamme lohdutuksen ja omantunnon rauhan synnin ja kuoleman peljätystä vastaan; ja me näemme, Jumalan kiitos, silmillämme, kuinka monet hurskaat sydämet sellaisessa lohdutuksessa ja ilossa täältä erkanevat ja todistavat näin julkisesti uskomme tunnustuksellaan ja kuolemallaan. Onhan kaiketi tämä Pyhän Hengen ja uskon hedelmä.

Sitten me myöskin opetamme, kuinka jokaisen tulee elää ja menetellä säädysään, Jumalan sanan ja käskyin jälkeen, niin että hän karttaa syntiä, on Jumalalle kuuliainen, siveä, kärsivällinen j. n. e., palvelee lähimmäistään ja tekee hyvää. Eihän tällainen oppi itsestään voi tuottaa mitään pahoja hedelmiä, eikä kenenkään pitäisi saada syytä pahentua siitä, vaan luulisi muutamien toki paranevan. Mutta etteivät kaikki elä sen mukaan, ja että vielä monta pahaa, kiittämätöntä ja kavalaa kristittyä löytyy keskuudessamme, siitä ei voida evankeliumia syyttää, sillä eihän se salli pahaa, vaan nuhtelee ja kieltää sitä. Syynä on se, että perkele myöskin, kuten hän aina tekee, kylvää rikkaruohoansa oikean siemenen

sekaan, oikean seurakunnan ja Jumalan lasten keskuuteen.

Mutta ei sen vuoksi hyvä siemen ja sen hedelmä, se on: sekä Jumalan sana ja oikeat kristityt, tule pahoiksi, samoin kuin ei hyvä omenapuu siltä paha ole, jos madot ja hyönteiset muutamia sen hedelmiä turmelevat. Muutoinhan sinun täytyisi moittia ja tuomita Kristuskin ja apostolien oppi, koska heidänkin keskuudessaan oli Juudas ja monet heidän opetuslapsistansa tulivat vääriksi apostoleiksi ja lahkohengiksi. Ennustihan P. Paavali Ap. Tek. 20: 30, että heidän seastaan piti vääriä opettajia nouseman, ja 1 Joh. 2: 19 tunnustetaan sellaisista: **He ovat meistä lähteneet, mutta ei he olleet meistä, sillä jos he meistä olleet olisit, niin he tosin olisit meidän kanssamme pysyneet.**

On siis väärin syyttää evankeliumia siitä, että siellä, missä sitä saarnataan, lahkolaisuutta ja väärauskoisuutta ilmestyy, tai että sitä paljon väärinkäytetään. Vaikka meidän täytyy sellaista keskuudessamme kärsiä, niinkuin P. Paavalinkin on täytynyt seurakunnassaan kärsiä, niin emme kuitenkaan sitä hyväksy emmekä salli, vaan nuhtelemme ja ehkäisemme niin paljon kuin mahdollista saadaksemme sen paranemaan, tai sitten erotamme itsestämme, mikä on ristiriidassa terveellisen opin kanssa. Näin eivät menettele eivätkä voikkaan menettellä paavilaiset eivätkä muut lahkot, joiden oppi itsessäänkään ei ole hyvä eikä oikea eikä siitä syystä voi mitään hyvää hedelmätä tuottaa.

Ei jokainen kuin sanoo minulle: Herra, Herra! pidä tuleman taivaan valtakuntaan, mutta joka tekee minun Isäni tahdon, kuin on taivaassa. Juuri samaa tarkoittaen hän tässä sanoo, ettei nimi mitään merkitse, ja ettei kenenkään pidä siitä huolia, että hänelle hootaan monia kauniita pyhiä nimiä: Jumala, Kristus, Jumalan valtakunta, Jumalan kunnia,

jumalanpalvelus j. n. e., joka kaikki on sanoa: Herra, Herra, vaan siitä tulee vaarinottaa, mitä Jumala itse sanoo ja vaatii. Ken nimittäin tahtoo kuulua taivaan valtakuntaan eli Jumalan valtakuntaan, hän ei saa ainoastaan nimiä ja sanoja käyttä, joilla siitä voidaan puhua ja kerskailla, vaan hänen täytyy myöskin tehdä, mitä Jumala tahtoo valtakunnassaan tehdyksi.

Jos taas haluamme hänen tahtonsa täyttää, niin täytyy meidän varmasti tietää, mikä se on ja miten se on täytettävä. Sitä taas ei opeta meille oma viisautemme eikä ajatuksemme, villä saattaisivathan silloin kaikki ihmiset, pakanat ja turkkilaisetkin sekä jokainen villihenki, sanoa Jumalan tahdoksi, mikä häntä suinkin miellyttää. Näin ovat tähän asti esimerkiksi munkit opettaneet taivaaseen vieväksi Jumalan tahdoksi sitä, että käytät harmaata kaapua, että rukoilet p. Kristoforosta, Fransiskusta, Barbaraa j. n. e.

Meidän täytyy siis tähän nähden kuulla ainoastaan Jumalan sanaa, joka meille ilmoittaa ja osoittaa, mikä Jumalan ja Isän tahto on. Ensiksikin on hän lähettänyt ainokaisen poikansa maailmaan sovittamaan Jumala kuoleamalla meidän synteimme tähden, puhdistamaan meitä verellään ja tekemään meidät autuaiksi ilman omaa ansiotamme, jota kaikkea hän julistaa jokaiselle evankeliumissa vaatiin, että sen uskot ja vastaan otat. Kristus itsekin Joh. 6: 40 lausuu tämän selvin sanoin: **Se on Isän tahto, joka minun lähetti, että jokainen kuin näkee pojan ja uskoo hänen päällensä, hänellä pitää ijankaikkinen elämä oleman.**

Toiseksi, kun nyt olemme sellaisen armon ja autuuden saaneet, Kristukseen kastetut ja uskomme, vaatii hän myöskin meidän elämään sen jälkeen, olemaan Jumalalle kuuliaisia ja tekemään, mitä hän on käskenyt kymmenissä käskyissään, kunkin tunnustamaan säädysään Jumalan sanaa, sitä kun-

nioittamaan ja edistämään, välttämään ja pakenemaan syntiä, olemaan hyvät, kärsivälliset, siveät, puhtaat, vilpittömät ja uskolliset y. m.

tämmöistä ei hän tahdo ainoastaan saarnatuksi tai suulla puhutuksi, vaan työllä sydämestä tehdyksi. Ken siis tämän lyö laimin tai päinvastoin opettaa, usko ja tekee, hän tietköön myöskin, ettei ole tehnyt Jumalan tahtoa. Hänellä on jo sellainen tuomio, ettei hän kuulu taivaan valtakuntaan, koska hänellä ei ole uskoa eikä rakkautta. Ei häntä se auta, että hän Kristuksesta kerskailee, kuin olisi hän häntä paljonkin palvellut, hänestä paljonkin saarnannut ja suuria ihmeitä tehnyt. Jos sen sijaan täydellä todella täytät Jumalan tahtoa, kuulet mielelläsi Jumalan sanaa ja uskot, elät hänen kuuliaisuudessaan hänelle kunniaksi ja lähimmäisesellesi hyödyksi, ja jos satut kompastumaankin, jälleen nouset ylös etkä katumattomana rupea syntejäsi puollustamaan, et isottele Jumalan sanaa vastaan etkä tahallasi vainoo lähimmäistäsi, niin voit sinä iloisesti ja uljaasti Jumalan edessä sanoa: **Herra, Herra**, ja lohduttaa itseäsi sillä, että Jumala lahjoittaa sinulle taivaan valtakunnan. Vaikka maailma sinua siitä herjaisi, kiroisi ja pannaankin paniisi, Jumalan ja kristillisen kirkon nimessäkin, niin älä siitä ota hätääntyäksesi. Kuulethan sinä tässä, ettei Jumala kysy eikä katso kerskausta eikä nimeä, joka sanoo: Herra, Herra, vaan katsoo työtä ja hedelmää, ja kuka Jumalan tahdon tekee. Elä itse tämän mukaan ja vertaa siihen kaikki opit ja elämä, jotka sinulle Jumalan nimessä ja varjossa esitellään, ellet tahdo petetyksi tulla.

Minua itseäni – puhuakseni tässä omastakin kokemuksestani – ovat monet ja monen kaltaiset henget koetelleet; he ovat minua ankarasti kiusanneet suurilla ylevillä sanoilla johdattaakseen minua toiselle tielle. Välistä ovat ne asian niin todennäköisesti kuvailleet, että olin jo aivan taipumaisillani, ja ellen olisi

ollut varuillani, olisin tullut vietellyksi. Tässä en ole voinut muuta tehdä petosta välttääkseni ja perkeleen pauloista pelastaakseni kuin sanoa profeeta Daavidin tavalla (Ps. 119: 105): **Sinun sanas on minun jalkaini kynttilä ja valkeus minun tielläni.** Tämän valkeuden ääreen minä kiiruhdan ja se opetti minulle Jumalan tahdon; siihen vertasin minä kaikki tuulenpieksäjät ja hengelliset kerskaajat tarkastellen, kuinka ne sopivat kymmenien käskyjen ja Kristuksen uskon totiseen oppiin. Missä en tuota löytänyt, sen minä paikalla ajoin tyköäni seuraten Kristuksen kehoitusta

kelvottomiin hedelmiin nähden ja kirosin sen mädänneenä puuna. Tee sinäkin näin ja pysy sinä tuossa pettämättömässä Jumalan sanassa ja käskyssä, jonka mukaan kaikki opit ovat tuomittavat; näin tehden et voi erehtyä harhateille ja näin voit sinä kaikkein väärin henkien kerskaukset ja väitteet kukistaa. Kun nimittäin Kristus lausuu: **Ei jokainen kuin sanoo Herra, Herra, vaan joka tekee minun Isäni tahdon,** niin hän ainoastaan osoittaa ja johdattaa meitä omaan sanaansa, että tietäisimme, että ne yksin ovat oikeita hedelmiä, jotka sen jälkeen tehdään. Amen.